

פרשת וישלח

קצר ומעניין לפרשת השבוע

"ויותר יעקב לבדו, ויאבק איש עמו עד עלות השחר. וירא כי לא יכל לו ויגע בכך ירכו ותקע כף ירך יעקב בהאבוקו עמו"

זמני השבת

16:19	הדלקת נרות
16:30	מנחה
08:30	שחרית
10:00	תפילת ילדים
10:30	קידוש
16:00	מנחה
17:15	ערבית
17:15	צאת השבת

הודעות

משפחות לוונשטיין וכלפא מזמינות את הציבור לאירוע ה"לווינסטלפא" - קידוש לג'נדר לרגל בת המצווה של בת-אל ושני שיתקיים אחרי התפילה.

ערב הכנת פיצות בטאבון לנוער בית הכנסת הקהילתי יתקיים במוצ"ש וישב 17/12 - 19:00- 20:00 - נוער צעירים | 20:30- 22:00 - נוער בוגרים

יעקב מתקדם למפגש עם עשיו. בדרך הוא מגיע לנחל, מעביר את נשיו וילדיו וחוזר לבד לעברו השני של הנחל בשביל לקחת ציוד קטן שנשאר מאחור. בזמן שהוא נשאר נאחזר נאבק עימו איש שמכה אותו בירך. כתוצאה ממפגש זה יעקב צולע על ירכו ורש"י בפסוק העוקב מלמד שיעקב נרפא מצליעתו עם זריחת החמה. הסיפור ממשיך, יעקב עושה סוכות ומגיע לשכם "שלם", כך לשון התורה, ומפרש רש"י שנרפא מצליעתו.

מכאן שתי שאלות: אחת, למה מכה האיש את יעקב דווקא ברגלו? ושניים, כמה זמן צלע יעקב כתוצאה ממכה זו? האם עד הזריחה? האם רק כשהגיע לשכם?

מפרש הכלי יקר שהמכה ברגל רומזת לתיקון שנדרש מיעקב. רגל מסמלת ממון; לכן אדם שיורד מנכסיו נקרא פושט רגל; לכן על קורח אומרת התורה שנכנס לאדמה עם היקום אשר ברגליו, ומפרש רש"י - ממונו, שמעמידו על הרגלים. יעקב מוכה ברגלו על ידי האיש כתוכחה על כך שסיכן את עצמו בשביל קצת ציוד שנשאר מאחור, בשביל מעט ממון, על אף שהיה עשיר גדול, במידה כנגד מידה, כאומר "רגל תחת רגל".

את צליעתו הפיזית מהמכה ריפאה זריחת השמש. את צליעתו הרוחנית, את התיקון הנדרש ממנו סיים בהגיעו לשכם, לשם הגיע שלם. את התיקון של יעקב אפשר לראות בדרך, בבניית סוכות, המסמלות את הניתוק מהממון והסתפקות בדירת ארעי.

עוד מעניין: יעקב נפגע בכף ירכו, היכן שנמצא "גיד הנשה", וכיוון שנפגע שם כותבת התורה שאין לאכול את גיד הנשה. אך מה בין הסיפור הזה לבין האיסור לדורות לאכול את אותו "גיד הנשה"? וניתן לענות כך: התורה פותחת את הסיפור ב"ויותר יעקב לבדו", יעקב חזר ועבר לבדו את הנחל בשביל לקחת את יתר הציוד שנשאר מאחור. היכן היו אחד עשר בניו, גיבורי החיל, שעה שעבר את הנחל ונלחם במשך כל הלילה עם אותו איש מסתורי? אלא כיוון שהשאירו אותו לנפשו, קיבלו איסור לדורות, תזכורת בכל אכילה: את אבא לא משאירים לבד.

